

Dosarul nr.2rac-268/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (V. Buhnaci)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, reprezentată de către Anatolie Golban,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 169, cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 18 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis cererea de apel declarată de către Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 169, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 septembrie 2017 și s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a respins integral cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

c o n s t a t ă:

La 18 februarie 2016, SA „Termoelectrica” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 169 (în continuare CCL nr. 169), cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice în sumă de 5 337 308,63 de lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 377 510,81 de lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului pentru livrarea energiei termice în apă caldă nr. 169 din 18 iulie 2002, încheiat între SA „Termoelectrica” și CCL nr. 169, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate de către SA „Termoelectrica” la obiectele sale.

Conform contractului nominalizat, determinarea cantității de energie termică se efectuează prin măsurare directă cu ajutorul sistemelor de măsurare, montate pe bransamentul care deserveste fiecare „Consumator”, în punctul de delimitare a instalațiilor.

A notat reclamanta că pentru energia termică livrată „Consumatorul”, în conformitate cu pct.4.2 al contractului nominalizat era obligat să achite lunar plata costului energiei utilizate, organizației care furnizează energia termică, prin dispozițiile de plată ale reclamantului, conform tarifelor stabilite.

Din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea facturilor de

plată pentru consumul de energie termică s-a acumulat o datorie la consumul de energie termică pentru perioada octombrie 2014 – aprilie 2015 în sumă de 4 441 789,63 de lei, confirmată prin lista achitărilor, facturilor precum și a facturilor și bonurile de control.

Astfel, a considerat societatea reclamantă că în temeiul art.512 din Codul civil, creditorul este în drept să pretindă executarea unei prestații de la debitor, iar ultimul este ținut să o execute. Prestația constă în a da, a face sau a nu face.

Prin urmare, nerespectarea de către consumator a obligațiilor sale contractuale a generat calcularea pentru perioada 02 decembrie 2014 – 09 noiembrie 2015, a dobânzii de întârziere în sumă de 857 780,54 de lei.

Totodată, părțile au convenit că, plata se consideră executată la data încasării mijloacelor bănești pe contul de decontare a furnizorului.

A menționat SA „Termoelectrica” că, de către furnizor au fost respectate în întregime obligațiile contractuale privind livrarea energiei termice, însă pârâtul a executat obligațiile parțial, doar în partea consumului energiei termice, iar în partea achitării energiei termice folosite, nu și-a executat obligațiile până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată.

Invocând prevederile 617 alin. (2) din Codul civil, societatea reclamantă a menționat că au fost îndeplinite cerințele privitor la procedura de soluționare prealabilă a cauzei pe calea extrajudiciară, privitor la achitarea benevolă a sumei pretenției, prin expedierea reclamației nr. 79/1972 din 17 noiembrie 2015, însă nu a primit nici un răspuns.

La fel, SA „Termoelectrica” a solicitat asigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești aflate pe conturile bancare, în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Botanica din 23 februarie 2016, s-a admis cererea de asigurare a acțiunii, s-a aplicat măsura de asigurare a acțiunii prin aplicarea sechestrului asupra conturilor bancare ale CCL nr. 169 în mărimea valorii acțiunii de 5 299 570 de lei (f.d. 31-32).

La 16 august 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului CCL nr. 169 datoria pentru energia termică în mărime de 5 510 184,44 de lei, livrată în perioada 01 februarie 2015 – 30 aprilie 2016, dobânzii de întârziere în mărime de 1 521 813,21 de lei, calculată pentru întârzieri la plata facturilor pentru perioada 02 decembrie 2014 – 05 august 2016 și cheltuielile de judecată.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 15 mai 2017, SA „Termoelectrica” a solicitat încasarea din contul pârâtului CCL nr. 169 a datoriei pentru energia termică în sumă de 6 057 604,41 de lei, livrată în perioada februarie 2016 - martie 2017, dobânda de întârziere în mărime de 377 510,81 de lei, calculată pentru perioada 01 aprilie 2016 -17 mai 2017, cheltuielile de judecată și anume taxa de stat în mărime de 50 000 lei și cheltuielile de executare în sumă de 2 304,45 de lei.

La 20 septembrie 2017, SA „Termoelectrica” și-a concretizat cerințele, solicitând încasarea din contul CCL nr. 169, datoria pentru energia termică în sumă de 5 337 308, 63 de lei, livrată în perioada 01 martie 2016 – 31 martie 2017, dobânda de întârziere în mărime de 377 510,81 de lei, calculată pentru perioada 01 aprilie 2016 – 17 mai 2017, cheltuielile de judecată și anume taxa de stat în mărime de 50000 lei și cheltuieli de executare în sumă de 2 304,45 de lei.

Prin hotărârea din 28 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

cererea de chemare în judecată înaintată de către SA „Termoelectrica” a fost admisă.

S-a încasat de la Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 169, în beneficiul SA „Termoelectrica” datoria pentru consumul energiei termice pentru perioada 01 martie 2016 – 31 martie 2017 în sumă de 5 337 308,63 de lei, dobânda de întârziere calculată pentru perioada 01 aprilie 2016 – 17 mai 2017 în sumă de 3 77 510, 81 de lei și cheltuielile de judecată ce includ plata taxa de stat în sumă de 50000 lei, cheltuielile de executare în sumă de 2 304,45 de lei, iar în total suma de 5 767 123,89 de lei (f.d. 161, 162-165 V. II).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune se încadrează în prevederile legii.

Astfel, instanța de judecată a reținut că, în corespundere cu clauzele contractuale din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea facturilor de plată pentru consumul de energie termică, CCL nr. 169 a acumulat o datorie la consumul de energie termică în sumă de 5 337 308,63 de lei, confirmată prin soldul datoriei la 19 septembrie 2017 pentru facturile emise în perioada de timp 01 februarie 2017 – 31 martie 2017.

De către furnizor SA „Termoelectrica” au fost respectate în întregime obligațiile contractuale, privind livrarea energiei termice, iar pârâtul a executat obligațiile parțial, doar în partea consumului energiei termice.

Prin urmare, cu referire la prevederile art. 512, 514 din Codul civil și a principiului general al restituirii prestației, în cazul îmbogățirii fără justă cauză și în conformitate cu art. 1389 Cod civil, instanța a concluzionat existența obligației de achitare a sumei de 5 337 308,63 de lei, iar prin prisma art. 619 alin. (2) din Codul civil a reținut și încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 857 780, 54 de lei pentru perioada 02 decembrie 2014 – 09 noiembrie 2015.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 23 octombrie 2017, CCL nr. 169, reprezentată de avocatul Veaceslav Spalatu, a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia din 18 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de apel declarată de către CCL nr. 169, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 28 septembrie 2017, și s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a respins integral cererea de chemare în judecată depusă de către SA „Termoelectrica” împotriva CCL nr. 169.

S-a încasat de la SA „Termoelectrica” în beneficiul CCL nr. 169 cheltuielile de judecată în mărime de 37 500 lei.

S-a anulat măsura de asigurare aplicată prin încheierea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 23 octombrie 2016, prin care s-a aplicat sechestrul asupra conturilor bancare ale CCL nr.169 în mărimea valorii acțiunii de 5 299 570, 17 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt întemeiate.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere neobiectivă probelor administrate, nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei. Astfel, instanța de fond la pronunțarea hotărârii contestate nu a ținut cont de faptul că, datoria pretinsă de la SA „Termoelectrica” la situația din 20 septembrie 2017 nu face parte din obiectul acțiunii reclamantului și nici nu corespunde pretențiilor din somația adresată pârâtului la etapa prejudiciară, deoarece datoria existentă conform acțiunii de bază a fost achitată integral pe parcursul examinării litigiului dat, iar datoria pretinsă ulterior depășește termenul și cadrul legal de determinare a valorii acțiunii respective, care din speța dată trece cu mult peste un an de zile, or, potrivit prevederilor art. 87 alin. (1), lit. g) din Codul de procedură civilă, valoarea acțiunii se determină din suma totală de plată sau a livrărilor restante, dar mai mult decât pe un an - în acțiunile de încetare a efectuării plăților sau a livrărilor.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, a înaintat cerere de recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii din 28 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul consideră că soluția instanței de apel este pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

Astfel, a notat recurentul că la data pronunțării hotărârii primei instanțe, obiectul acțiunii a constituit încasarea datoriei în sumă de 5337308,63 de lei pentru energia termică livrată în perioada 01 martie 2016 – 31 martie 2017, încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 377510,81 de lei pentru perioada 01 aprilie 2016 – 17 mai 2017 și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 50 000 lei, taxa de stat și 2 304,45 de lei sub forma de cheltuieli de executare. Este absolut greșită concluzia instanței de apel expusă în pct. 36 al deciziei contestate, potrivit căreia datoria pretinsă de SA „Termoelectrica” nu face parte din obiectul acțiunii reclamantului. Or, de jure, însăși pretențiile reclamantului determină obiectul acțiunii.

A menționat recurentul că este fără justificare circumstanța expusă în pct. 35 al deciziei instanței de apel, potrivit căreia conform ultimei cereri de concretizare a cerințelor din 20 septembrie 2017, SA „Termoelectrica” a confirmat faptul că, CCL nr.169 a achitat față de SA „Termoelectrica” o datorie restantă, care nu era cuprinsă în obiectul acțiunii, și anume, datoria pentru energia termică livrată pentru perioada octombrie 2015- ianuarie 2016. Or, în cererea de concretizare a pretențiilor la situația din 20 septembrie 2017 a SA „Termoelectrica” nu a fost expusă o astfel de concluzie, iar SA „Termoelectrica” doar a exercitat dreptul de modificare a obiectului acțiunii, prin cererea de concretizare a pretențiilor.

La fel, a indicat recurentul că însăși faptul achitării unei datorii anterioare pentru energia termică livrată în perioada octombrie 2015-ianuarie 2016, nu justifică în sine caracterul neîntemeiat al hotărârii primei instanțe, prin care s-a încasat datoria pentru energia termică livrată în altă perioadă (ulterioară): 01 martie 2016 – 31 martie 2017, care anume, că a constituit obiectul acțiunii și nu perioada la care a făcut trimitere instanța de apel.

A mai menționat că în conținutul pct. 35, 36 ale deciziei supuse recursului, instanța de apel, efectuând o interpretare dualistă și neclară a circumstanțelor pricinii, a încălcat prevederile art. 60 alin.(2) și (4) din Codul de procedură civilă, modificând din oficiu obiectul acțiunii prin interpretare din încasarea datoriei pentru

perioada 01 martie 2016 – 31 martie 2017 indicată de reclamant, în încasarea datoriei pentru perioada octombrie 2015 - ianuarie 2016, contrar obiectului acțiunii determinat de către reclamant la examinarea pricinii în prima instanță și pe marginea căruia prima instanță s-a expus prin hotărârea judecătorească.

Prin acest fapt, a considerat recurentul că instanța de apel i-a încălcat dreptul la un proces echitabil, consfințit în art. 6§1 al CEDO.

Totodată, a susținut că instanța de apel a interpretat eronat normele prevăzute în art. 25 alin.(1) din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002 și pct. 17, 18 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, oferind o calificare eronată raportului juridic material litigios din speță.

La caz, anume persoana juridică CCL nr. 169, în calitate de consumator, are încheiat contract cu furnizorul SA „Termoelectrica” (preluat de la SA „Termocom”) - contractul de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 169 din 18 iulie 2002, care produce efecte juridice între părți, conform prevederilor art. art. 666, 668 alin.(1), (2) din Codul civil.

Recurentul a opinat că instanța de apel, respingând acțiunea, a neglijat drepturile patrimoniale ale SA „Termoelectrica” prevăzute în art. 753 alin.(1) din Codul civil, ce reglementează raportul juridic litigios, încălcând astfel principiul stabilității raporturilor juridice.

Prin referința depusă la 12 iulie 2018, CCL nr. 169 a menționat că recursul înaintat de SA „Termoelectrica”, conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au constituit obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare, considerent din care a solicitat a fi considerat inadmisibil.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 18 ianuarie 2018 a fost recepționată de către recurent la 19 februarie 2018 (f.d. 10, Vol. III). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 18 aprilie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Astfel, argumentele conținute în cererea de recurs nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Prin urmare, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsite de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că cererea de recurs a fost depusă după ce SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban, împotriva deciziei din 18 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către SA „Termoelectrica” reprezentată de către Anatolie Golban.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari